విమానం సరదా

అరణ్యాలమధ్య ఉన్న యీ పల్లెగ్రామానికి దొరలెవరో విమానంమీద వస్తున్నారని తెలియరాగానే, పురజనులలో ఒకవిధమైన ఆరాటం, ఆందోళన, ఉత్సాహం బయలుదేరాయి. ఫిబ్రవరి 26 తేదీని పగలు పది పన్నెండుగంటల మధ్య భద్రాచలంలో ఎయిరోప్లేన్ దిగుతుందన్న వార్త ఎక్కడెక్కడి కోయగ్రామాలకు కూడా మంటవలె గుప్పున వ్యాపించింది. ఎవరి నోటంట వినినా విమానం కబుర్లే! ఎవరి మొగం చూసినా, 'విమానం చూడబోతున్నాను,' అనే గర్వానంద సూచనలే! అవును, యీ అనాగరికగ్రామంలో, అమాయకులైన అడవిమనుష్యులకు విమానదర్శన మొక మహాభాగ్యమే. రాముడు వసించే పుణ్యభూమి గనుకనే యీ భద్రాద్రికి ఎయిరోప్లేన్ దర్శనయోగం నేటికైనా పట్టనున్నదని యిక్కడి పూజార్ల జయవాదన! విమానాలు దైవనిర్మితములనీ, వాటిని ఎక్కేవాళ్ళు కేవలం దేవతాసమానులనీ, పామరులలో అనేకుల నమ్మకం. పదేళ్ళక్రిందట (1925-వ సం॥ లో) సర్ ఏలన్ కాజ్ హమ్ అనే ఆంగ్లేయవైమానికుడు ఆఫ్రికా మీదుగా ఎగురుతూఉన్నప్పుడు, కొన్నికొన్ని పల్లెలలో అక్కడి జనులు కత్తులు, బల్లెములు పట్టుకొని మూగేవారట విమానం వ్రాలేచోట—మేఘాలలో నుండి భూమిమీదికి ఊడిపడే ఆ తెల్లమనుషులు తమకు హానిచేయ్యడానికి వచ్చిన దెయ్యాలో, జంతువులో, యింద్రజాలికులో, రాక్షసులో, ఎవరో అని! అమాయకులగు యిక్కడి కోయలు ఆనీగ్రోలవలె వైమానికులను రాక్షసులనీ, భూతాలనీ ఎదిరించక, మూఢభక్తితో దేవతలుగా భావించి పూజించడం కొంతవరకు నయమే!

'ఈ ఊరు పావనం అవుతుంది, ఆదొరల ధర్మమా అని,' అన్నాడు చదువుకున్న నామిత్రుడొకడు, నిజమే అనిపించింది నాకున్నూ, కొంత యోచనపైని. ఈ కోయలు, ఏజెన్సీవాసులు మరొక విధంగా విమానాన్ని చూసేదెట్లా? మళ్ళీ యిట్టి అవకాశం ఎప్పుడు లభిస్తుంది వాళ్ళకు? నాగరికతనుండి దూరంగా విసిరివేయబడియున్న యీ మన్యస్థలవాసులకు కొందరికి రెయిలుబండీ అంటేనే తెలియదు! ఇక్కడి హైస్కూల్‌లో చదువుకునే కొందరు పెద్దక్లాసు విద్యార్థులు సహితం రెయిలుబండీ అన్నా, సముద్రం అన్నా, తెల్లమొగాలు వేసిచూస్తారు. అట్టి దండకారణ్య వాసులకు ఎయిరోప్లేన్ దర్శనమంటే నిజంగా సామాన్య విషయంకాదు. మతిని చలింపజేసే అద్భుతానుభవమన్నమాట! జీవితమును ధన్యమొనర్పగల మహాయోగము వంటిది!............

పోలీసులు, ఫారెస్టు వాళ్ళు కూడి, ఊరుకు తూర్పున ఉన్న యిప్పసారా డిస్టిలరీకి సమీపంలో నేల సదునుచేయించారు, విమానంవచ్చి వ్రాలడానికి. ఆ రాబోయేదొరలు అడవులకు సంబంధించిన పెద్ద ఉద్యోగస్తులట! హడావిడిపడి కూలీలచేత తుప్పలు, పుట్టలు కొట్టించి, రాళ్ళురప్పలు పెరికించి, దిబ్బలు త్రవ్వించి, గోతులు పూడ్పించి, ఎత్తుపల్లాలు లేకుండా యించుమించు 500 గజాలమేర ఆవరణ తయారుచేయించారు రేంజర్లు. దానికి తూర్పువైపున ఒకటి, పడమరవైపున ఒకటి, రెండు గుడారాలు వేయించారు. ఆవరణయొక్క సరిహద్దులు యింకా వివరంగా తెలపడానికి చుట్టూ తెల్లవి, ఎర్రవి, గుడ్డజెండాలు పాతించారు. మొత్తానికి వావిలి డొంకలతోను, ముళ్ళతుప్పలతోను పాడువడియున్న స్థలాన్ని అందమైన మైదానంగా మార్చి, కలకలలాడునట్లు చేయగలిగినారు.

నాడు మంగళవారం. స్కూలుకు సెలవుదినం కాదు. మర్నాడు మాస్టర్లు శిక్షించినా సరేనని, బడిపిల్లలు కొందరు స్కూలు ఎగవేసి, విమానం చూద్దామన్న సరదాతో మైదానం వద్ద కాచుకొని కూచున్నారు సుమారు 10 గంటలనుండి. క్రమంగా ఊళ్ళోవాళ్ళు, చుట్టుపట్ల గ్రామాలనుండి వచ్చిన గొల్లలు, కోయలు, పిన్న, పెద్ద, అందరూ విమానం దిగే స్థలానికి సమీపంలో ఉన్న చెట్లక్రింద, తుప్పల నీడను, గట్ల

టున, గుంపులు గుంపులుగా చేరుకున్నారు. విమానం నుండి దిగేవారిని ఆహ్వానించడానికి ఊళ్ళో ఉన్న పెద్దలు, ఉన్నతోద్యోగస్థులు బళ్ళమీద, మోటార్ల మీద పదిన్నర గంటల సరికల్లా హాజరయినారు. మైదానం జనంతో నిండింది. ఎండవేడిమికి నెత్తి, కాళ్ళు, కాలుతూ అవస్థపడుతున్నారు అందరును. చుట్టుప్రక్కల ఎక్కడా మంచినీళ్ళయినా దొరికే ఆస్కారం లేదు. కాని విమానం చూడామన్న కుతూహలంలో జనులు యీ యిబ్బందులను వేటినీ లెక్క చెయ్యలేదు.

11 గంటలకు యింకా పదిపన్నెండు నిమిషాలు ఉన్నదనగా ఊరుకు దక్షిణంవైపున జుయ్యిన చప్పుడు వినవచ్చింది. 'అదిగో, అదిగో!' అని గొల్లు మన్నారు జనులు. అంతరిక్షాన విమానం క్రమంగా దగ్గిరికి వచ్చి గడబిడధ్వనితో బుర్రున డిస్టిలరీ వైపు ఒరుగుతూ లేస్తూ వడిగా సాగింది. తయారు చేయబడిన సదును స్థలంమీదుగా తాటిచెట్టు యెత్తున గ్రద్దవలె గాలిలో ఒకసారి ప్రదక్షిణంచేసి, ఊగుతూ రాబందువలె నెమ్మదిగా భూమిపైవ్రాలి, ముందుచక్రాలమీద శరవేగంతో కొంతదూరం పరుగెత్తి, నిల్చింది ప్లేను, జనులు మూగిన వైపున్న డేరాకు మిక్కిలి దగ్గిరగా. చూడడానికి వచ్చిన జనులు సంతోషంతో కిలకిలలాడుతూ విమానం చెంతకు జరిగారు.

విమానసారథి ఎవరెట్ అనే ఆజానుబాహుడైన తెల్ల దొర. విల్సన్ దొరగారు, వారి సతీమణి, బెనర్జీగారు- వీరు ముగ్గురే విమానంనుండి దిగిన ప్రయాణీకులు.

కొన్ని నిమిషాలవరకు మైదానమొక పెండ్లి పందిరి వలె కోలాహలంతో ప్రతిధ్వనించింది—మాటలు, కేకలు, విమానం ముచ్చట్లు, నవ్వులు, పలకరింపులు, కుశలప్రశ్నలు, మొదలైనవాటితో. చుట్టూ మూగిన జనం ప్లేనును సమీపంనుండి చూడడంతో తృప్తిపడక, దాన్ని తాకి,నాలుగువైపులా పరీక్షించి, అన్నీ శోధించి, దానిని గురించి వ్యాఖ్యానాలు ప్రారంభించారు. 'మీద పడి బండిని తాకవద్దు. ఎడంగా జరగండి!' అని పోలీసుల మందలింపులు జనుల కోలాహలాన్ని మించి, అప్పుడప్పుడు వినవచ్చేవి.

విమానాన్ని గూర్చి ఎవరికి తోచిన విషయాలు వాళ్ళు యేకరుపెట్టేవారు. నిజంగా దానిసంగతి తెలిసినవాళ్ళు కొందరు, పుస్తకాలలో చదువుకున్న ముక్కలవలన అంతో యింతో గ్రహించుకున్నవాళ్ళు కొందరు, కేవలం తమ ఊహాశక్తి మీదనే ఆధారపడి అన్నీ తెలిసినట్లు గోతాలు కోసేవాళ్ళు కొందరు,— అన్నిరకాలవాళ్లు ఉన్నారు ఆమూకలో.

పొట్టకూటికి యీ అడవిఊళ్ళో చిక్కుకొని, రేడియోకూత వినడానికైనా నోచుకోక, మనో తనువులను ఏజెన్సీ గాలిలో హారతికర్పూరంవలె హరింపజేసుకుంటూ, జీవితోత్సాహాల నణచుకుంటూ, నాగరికతకు నూతనానుభవాలకు దూరమై, ద్వీపాంతరవాసకైదీవలె నిరుత్సాహ జీవనం గడుపుతూ ఉన్న నాకు మాత్రం ఎయిరోప్లేన్ చూడడమంటే సరదాకాదూ! బొమ్మలలోను, సినిమాలలోను తప్ప నేనిదివరలో విమానం చూసిఉండలేదు! విమానాలగూర్చి నాకు అడవిమనుష్యులవలె విపరీతాభిప్రాయాలు, మూఢనమ్మకాలు లేకపోయినా, మానవుడు పిట్టవలె గాలిలో తేలుతూ ఎగరడమనే అద్భుతవిషయం ప్రత్యక్షంగా చూసి ఆనందించవలెనన్న కుతూహలం మాత్రం మెండుగానే ఉండేను.

స్కూలు బాలుని సరదాతో విమానంవద్దకు వచ్చి, ఒళ్ళంతా కళ్ళుచేసుకొని చూశాను దాన్ని. విమానాల భోగట్టా కొంతతెలిసిన ఒకమిత్రుడు దాని కిటుకులన్నీ నాకు చూపించి, దాని తోక పవన చుక్కాని వంటిదనీ, తెల్లగా వెండివలె మెరుస్తున్నదాని రెక్కలు పట్టు గుడ్డతో చేయబడినవనీ, దాని పెట్రోల్‌టాంక్ పాతిక గాలన్లు పట్టుననీ, పైలట్‌కూ ప్రయాణీకులకూ మధ్య ఒక టెలిఫూన్ కలదనీ, ఏమేమో బోధించాడు.

ఇంతలో బెనర్జీగారు ఎవరితోనో సంభాషిస్తూ ఉంటే, మరికొన్ని వివరాలు నాచెవిని పడ్డాయి.

'ఇప్పుడెక్కడినుండి రాక?'

'గన్నవరంనుండి.'

'ఈ ఊరునుండి మళ్ళీ తిరుగుప్రయాణ మెప్పుడు?'

'ఎల్లుండి గురువారంనాడు.'

'అంతవరకూ యీప్లేను యిక్కడపడి ఉండవలసినదేనా?'

'లేదు. ఇప్పుడు వెంకటాపురం పోయి నూగూరు ఫారెస్టు యావత్తూ చూసి, వెంటనే తిరిగివస్తాం. రేపు లక్కవరం అడవుల తణికీకి వెళ్ళిరావలసిఉంది.'

టాంక్‌లో సారథి పెట్రోల్ పొయ్యడం, యింజన్ కప్పు తెరచి కండిరినూనె నెలపడం, మొదలైన దృశ్యాలలో నిమగ్నుడనై, తక్కిన సంభాషణను నేను వినిపించుకో లేదు.

ప్లేనుకు దగ్గిరగా నిల్చున్నాను. చుట్టూ పోలీసు అధికార్లు, ఫారెస్టు ఉద్యోగస్తులు మూగిఉన్నారు. చెంతను విల్సన్ దంపతులు తమ నెదుర్కొనవచ్చిన ప్రీస్ట్లీ సతితోను, ఆమె కవలబిడ్డలతోను నవ్వుతూ సంభాషిస్తున్నారు. ముద్దులు మూటగట్టే ఆ పసి బాలికల వేపు చూస్తూ విమానం సంగతే మరచిపోయి, పరధ్యానంగా నిల్చున్నాను నేను. చుట్టూ ఉన్న జనుల సంభాషణ వాక్యాలెవరివీ నాకు వినరాలేదు.

కొంతసేపటికి, '...అయితే మాకు సరదా ఎగుర్లు యివ్వడమెప్పుడు?' అని విల్సన్‌గారితో అంటూ ఉన్న ప్రీస్ట్లీ సతి మాటలు అప్రయత్నంగా నాచెవుల పడ్డాయి.

'మేం మూడుగంటల సరికల్లా తిరిగి వచ్చేస్తా మనుకుంట. సరదా అయితే అప్పుడు ఎగరవచ్చు......'

అంటూ విల్సన్‌గారు నావేపు తిరిగి, 'మీరిదివరలో ఎప్పుడైనా విమానం ఎక్కిఉంటిరా?' అని ప్రశ్నించారు.

'లేదు.' అన్నాను నేను నవ్వుతూ.

'ఎగురుదామని కుతూహలంగా ఉన్నదా?'

'చాలా!'

'అయితే సాయంత్రం మూడుగంటల తరవాతనే.....'

మరికొంతసేపటికి ప్రీస్ట్లీసతి అమ్మాయిలను తోడ్చుకొని కారులో వెళ్ళిపోయింది. విల్సన్ దంపతులు, బెనర్జీగారు, పైలట్ దొర, చెంతనున్న గుడారంలో ప్రవేశించారు, అల్పాహారం తీసికొనే నిమిత్తమై.

మిత్రులతో ప్రసంగిస్తూ విమానం నీడనే నిల్చున్నాను నేను. ఎట్లాగైనా యీ విమానంపైని ఎక్కి ఎగరాలన్న కోరిక అప్పుడు క్రమంగా బలపడింది నాలో. నా ఉబలాటం చూసి, సామిత్రుడు పోలీసు డెప్యూటీ తనలో నవ్వుకున్నాడు.

'ఇంతకూ పైలట్ ఏమంటాడో కనుక్కోవద్దూ?' అంటూ ఆయన గుడారంనుండి మావేపు వస్తూఉన్న బెనర్జీగారితో యీ విషయమై ప్రస్తావించారు.

'ఈవాళ కాదు; రేపు ఉదయం! అంటున్నాడు ఎవరెట్ దొర. మైదానం పదునుగా, క్షేమంగా లేదట! ఒకటి రెండు చోట్ల మెరకలు కొంచెం తవ్వించవలసి ఉంది.' అన్నారు బెనర్జీగారు.

ఇంతలో పోలీసులు జనాన్ని దూరంగా తొలగమని నిర్బంధించారు. ఒక ఫర్లాంగు దూరంలో మేసుకుంటూ ఉన్న రెండు ఎడ్లను సహితం ప్రక్కకు తరిమివేశారు. మైదానం పొడుగున కనుచూపుమేర పిట్ట మనిషికాని, జంతువుకాని, మరియే యితర ఆటంకం కాని లేదు.

ప్లేనుకు ముందువైపున చాచిన చేతులవలె అమర్చబడియున్న స్టార్టర్ తెడ్డును గిర్రున త్రిప్పినాడు పైలట్. కంటికి ఆనని వేగంతో చక్రంవలె అది తిరుగుట మొదలిడగానే, యింజనుమ్రోత వినవచ్చింది. చెవులు బ్రద్దలుచేసే చప్పుడది. విల్సన్ దంపతులు, బెనర్జీగారు ప్లేనులో సుఖాసీనులైనారు. తలుపుమూసి, గడియ బిగించినాడు పైలట్. ఇంజన్‌మ్రోత వింటూ క్షణమాగి, పిమ్మట పైనుండి యెక్కి తనస్థానమున కూచున్నాడతడు.

ధూళిరేపుతూ ప్లేను కదిలి, చక్రాలమీద ముందుకు పరుగెత్తింది మహావేగంతో. సుమారొక ఫర్లాంగు మేర ఆవిధంగా భూమిమీద పరుగెత్తి, క్రమంగా గాలిలో పైకి తేలిపోయింది. మరుక్షణంలో తలలు పైకెత్తి, ఆకాశంవేపు చూస్తూ నిల్చున్నారు జనం. అంతకంతకూ యింకా యెత్తుగాలేచి, ఊరుమీద ఒకరౌను తిరిగి, ఉత్తరముఖంగా సాగి, క్షణంలో అదృశ్యమైంది ప్లేను!

మధ్యాహ్నం ౩ గంటలకుకాని తిరిగి రాదనుకున్న ప్లేను రెండున్నరకే వచ్చేసింది. మైదానం మీద అప్పుడు జనం అట్టేలేరు. కాని ఎండ చల్లబడిన తరవాత మళ్ళీ ఊళ్ళోవాళ్ళు తీర్థప్రజవలె బయలుదేరారు విమానం వద్దకు, స్త్రీలను పిల్లలను వెంటబెట్టుకొని. చుట్టు

ప్రక్క ఊళ్ళకు రోజూ ప్రయాణంచేసే మోటారు బస్సులు నాడు సర్వీసు మానుకొని, ఆమైదానంవద్దకు పదేపదే తిరిగేవి జనాన్ని ఎక్కించుకొని. ప్రొద్దు గ్రుంకేదాకా కాలినడకను, బండ్లమీద, మోటార్లమీద సైకిళ్ళమీద జనులు గుంపులు గుంపులుగా వచ్చి చూశారు విమానాన్ని. నేలపాతిన కొయ్యలకు సన్నని మోకులతో బంధింపబడిన ఆప్లేనువద్ద కొందరు పోలీసు జవాన్లు కాపుగా ఉన్నారు. సర్కస్‌వాళ్ళు పులులను, సింహాలను చూపించినట్లు ప్లేనుచుట్టూ ఒక తెరకట్టి, లోనికివచ్చి చూడడానికి మనిషికి అర్ధణా టిక్కెట్టు అని ఉంటే, నాడు నిజంగా ఎంతడబ్బు వచ్చియుండునో!...

సరదా ఎగుర్లమాట రూఢిగా కనుక్కుందామని మర్నాడు ఉదయం పోలీసు డెప్యూటీగారి బంగాళాకు బయలుదేరాను—బెనర్జీగారు, పైలట్‌దొర ఎవరెట్‌గారు అక్కడే బస అని తెలుసుకొని.

'...విన్నారా యీసంగతి? నిన్న నూగూరు అడవులలో గడబిడచేసిందట ప్లేను!' అన్నారు నాయుడుగారు నాతో.

'నన్ను నిరుత్సాహపరచి, విమానం ఎక్కనియ్యకుండా బెదిరించాలనా యీ పోలీసు యెత్తు?' అన్నాను నవ్వుతూ.

'చా, కాదు. ఆ అడవులలో చుట్టూ పేళ్ళు కాలుతూ ఉండెనట. ఆ వేడిగాలికి ప్లేను కొంచెం తబ్బిబ్బు అయిందట! ఏదో విపరీతం జరుగుతుందనే అనుకున్నారట బెనర్జీగారు. కాని అదృష్టవశాత్తూ...'

ఇంతలో ఎవరెట్‌గారు మేడదిగివచ్చారు.

'...మా సరదా ఎగుర్లమాట యేం చేశారు?' అన్నారు నాయుడుగారు పైలట్‌తో.

కొంచెం సంశయిస్తూ, 'ఆమైదానం అట్టే బాగు లేదు. ప్రమాదకరమైన ఎత్తుపల్లాలు ఉన్నాయి. కొన్ని కొన్నిచోట్ల యింకా బాగా సదునుచేయిస్తేకాని,...' అన్నారాయన.

'ఇప్పుడక్కడ కూలీలు పనిచేస్తూనే ఉన్నారు. సాధ్యమైనంతవరకు సదునుచేయిస్తాం యీపూట.' అన్నాడు చెంతనేఉన్న రేంజరు.

'ఇప్పుడు గాలికూడా అనుకూలంగా లేదని తోస్తుంది.' అన్నాడు ఒక మిత్రుడు, మహా తెలిసినవాడివలె.

'గాలిమాటకేం, అది అంతయిబ్బంది విషయంకాదు. కాని నేలసంగతి ముఖ్యం.' అన్నారు ఎవరెట్‌గారు ఏదో యోచిస్తున్నట్లుగా సిగరెట్టు అదిమిపీలుస్తూ.

'సాధారణంగా ఎంతపొడుగు ఉంటే సరిపోతుంది, సదునుస్థలం?'

'500 గజాలు.'

'వెడల్పో?'

'న్యాయం పట్టిపొడవు, వెడల్పు సమానంగా ఉన్న చదరపు స్థలమైతే సదుపాయంగా ఉంటుంది. అప్పుడు ఏవైపునుంచి దిగడానికైనా వీలుగాఉంటుంది.'

'ఎక్కేటప్పుడు ఎన్నిగజాల పరుగులో పైకి లేస్తుంది ప్లేను?'

'పరిస్థితులను పట్టి ఉంటుంది ఆవిషయం.' అన్నారు ఎవరెట్‌గారు. 'గాలి అనుకూలంగా ఉంటే, నిండు బరువుతోనైనా రెండుమూడువందల గజాలలో తేలిపోతుంది. స్థలంబాగుండి, ప్లేన్‌లో అట్టే బరువు లేనప్పుడు యింకా తక్కువదూరంలోనే లేచిపోతుంది. ప్రయాణీకులు లేని ఖాళీప్లేన్ అయితే 50 గజాలలోనే తేల్తుంది!'

మొత్తానికి పైలట్‌తో అప్పటి మా సంభాషణవలన తేలిన సారాంశం ఏమిటంటే, సరదా ఎగుర్లమాట సందేహాస్పదమని!

'అయినా సాయంత్రం చూదాం' అన్నాడాయన కాస్త ఆశనిస్తూ.

నాడు యించుమించు 11 గంటలప్పుడు లక్కవరం అడవులకు బయలుదేరింది ప్లేను. మధ్యాహ్నం ఒంటిగంటన్నర కల్లా తిరిగి వచ్చింది.

ఆ సాయంత్రమైనా సరదా ఎగుర్లు లభిస్తాయేమో అని ఆశపడ్డాను నేను. ఎంత చార్జీ అయినా యిచ్చి, ఒకసారి ఎగురుదామని నా మిత్రులనేకులు కుతూహలపడ్డారు. కాని చావుకబురు చల్లగా చెప్పినట్లు, నూపరెంటు నాయుడుగారు ఉన్నసంగతి తేల్చివేశారు.

'సదును స్థలం సురక్షితంగా లేదంటున్నాడు పైలట్!'

'అయితే మా ఆశలన్నీ గాలిలో మేడలే అయిన వన్నమాట ?' అన్నాను నేను, ఏడవలేక నవ్వుతూ.

'పోనీ, అంతసరదా అయితే రేపీ ప్లేనుమీద ఏకంగా చెన్నపట్నమే వెళ్ళరాదూ?' అన్నారు నాయుడుగారు.

'నాకు అర్థంకాలేదు మీరనేమాట.' అన్నాను కలవరపాటుతో.

'రేపు ఖాళీప్లేను చెన్నపట్నం పోతుంది. విల్సన్ దంపతులు, బెనర్జీగారు యిక్కడే ఆగిపోతారు. తిరుగు ప్రయాణంమీద ఖాళీగా ప్లేను ఎట్లాగా చెన్నపట్నం పోవలసిఉంది గనుక, కొంత తగ్గింపుచార్జీకి మిమ్మల్ని ఎక్కించుకుందుకు ఒప్పుకోవచ్చును పైలట్ !'

'మరి ఆసంగతి రూఢిగా కనుక్కొని నాకు తెలియజేస్తారా ?'

'పైలట్ సరేఅంటే, మీరు ప్రయాణానికి సిద్ధమేనా?' అన్నారు నాయుడుగారు నవ్వుతూ.

'ఓ, సిద్ధమే!' అన్నాను, తణుకూ బెణుకూ లేకుండా.

'అయితే, ఏదో ఒకవిధంగా మీ ప్రయాణంకుదిర్చి తీరాలి!' అన్నారాయన చిరునవ్వుతో.

ఇంటికివచ్చి నేను పిల్లలతో నా ప్రయాణంగూర్చి చెప్పేసరికి, నాభార్య నన్ను వేళాకోళం చెయ్యడం ప్రారంభించింది.

చివరికి ఆమె, 'సరదా ఎగుర్లుఫారున్న చాలకనా !' అన్నాది నవ్వుతూ.

'అదిగో, అప్పుడే చల్లచుక్క వేలుస్తున్నావూ?'

'లేకుంటే, పోలీసుస్నేహితుల మాట నమ్మకోవడమేమిటి మీరు? ఆయన హాస్యానికి ఏదో అని ఉంటారు.'

'సరే, ఏసంగతీ త్వరలోనే తెలుస్తుందిగా? రాత్రి 8 గంటలకి కాయో, పండో తెమిలిపోతుంది. వివరంగా అన్ని సంగతులూ కనుక్కొని అప్పుడు కబురు చేస్తానన్నారు ఆయన.' అన్నాను నేను.

చిరునవ్వుతో, నామాటలయందు నమ్మకం లేనట్లుగా నావేపు అట్టేచూసి, బదులు పలకకుండా ఊరుకుంది లక్ష్మి.

...రాత్రి 9 గంటలయింది. పిల్లలంతా హాయిగా పడుకున్నారు. నాయుడుగారి వద్దనుండి ఏవర్తమానం రాలేదు ఏదోపుస్తకం పట్టుకొని చదువుతూ కూచున్నాను. కాని ధ్యానమంతా విమానప్రయాణం మీదనే ఉండెను. మధ్యమధ్య లక్ష్మి తన యెగతాళి ప్రశ్నలతో నన్ను విసిగించి, అల్లరిచేసేది. గడియారం 10 గంటలు కొట్టిన పిమ్మట యిక ప్రయాణం సంగతి పూర్తిగా నిరాశచేసుకొని, పీఢితలుపులు మూసివచ్చి పడుకున్నాను.

'మీకు పిచ్చియెత్తుతున్నట్లుంది! ఎందుకీ లేనిపోని ఆరాటం? విమానం సరదా యిక జీవితమధ్యమందు తీర్చుకోలేక పోతారా? ఈసారి సెలవులలో దిగువుకు వెళ్ళినప్పుడు అన్ని సరదాలు తీర్చుకోవచ్చును... ఇంతకూ యిప్పుడు చెన్నపట్నందాకా ప్రయాణమెందుకు? డబ్బు దండుగకు తప్ప!' అని క్షణం ఊరుకొని, 'బేరంవస్తే ఏనుగుపిల్లను కొనేతత్వం మీది!...నా మాట విని మరి యీ ప్రయాణం ఊసు తలపెట్టకండి. ఎవరైనా వింటే నవ్విపోతారు.' అంటూ చిన్నపిల్లలకు బోధించేటట్లుగా ఉపన్యాసం ప్రారంభించింది లక్ష్మి.

'తుదకు నీ కోరికే చెల్లిందిగా ? ఎలాగాలేని ప్రయాణానికి ఎందుకీ సాధింపు ?' అన్నాను లేని నవ్వుతెచ్చుకొని.

'నిజంగా గాలిప్రయాణమంటే ఎందుకో మీకీ సంబరం నాకు తెలియకుండా ఉంది.'

'ఏం? ఏదైనా ప్రమాదం వస్తుందేమో అనా నీ భయం? నీకు అంత అయిష్టం, బెదురు, అని తెలిసి ఉంటే——'

'అబ్బే, అట్టిదిగులు నాకెన్నడూ లేదు. రావలసిన యోగం ఉంటే, ప్రమాదాలు విమానం యెక్కితేనే రావాలా యేమిటి? ఆమాటకొస్తే, బస్సు ప్రయాణాలకంటె, పడవ ప్రయాణాలకంటె, గాలిప్రయాణంలోనే ప్రమాదాలు తక్కువ !'

'ఆమాత్రం ధైర్యం, యోచనా శక్తి గలదానవైతే మరి నా ప్రయాణానికి ఎందుకభ్యంతర పెడుతున్నావు?' అని అడిగాను.

'నేనేమీ అభ్యంతర పెట్టలేదు. కాని జరగని తలపులు, తీరనికోర్కెలు పెట్టుకోరాదని మనవిచేస్తున్నాను. అంతే.'

నాడు మా ఊళ్ళోయులకూ నిద్రపట్టేసరికి సుమారు 11 గంటల రాత్రి అయిఉంటుంది.

ఎవరో నన్ను పిలుస్తున్నట్లు అర్ధరాత్రివేళప్పుడు వినవచ్చిందినాకు. లేచి తలుపుతీసేసరికి లాంతరు పట్టుకొని గుమ్మంవద్ద నిల్చున్నాడొకడు.

'ఎవరునువ్వు?'

'సూపరెంటు దొరవారు మీకీ ఉత్తరంయిచ్చి, జవాబు తెమ్మన్నారండి.' అంటూ వాడు నాచేతి కొక చీటీ యిచ్చినాడు.

అందు తొందరలో వ్రాసినట్లున్న నాయుడుగారి పంక్తిలిపి :—

'చెన్నపట్నప్రయాణం కుదిర్చినాను. ఉదయం 9-10 గంటలకు బయలుదేరుటకు సిద్ధముగా ఉండవలెను...'

రాత్రంతా యిక ఒళ్ళుమరచిన నిద్రపట్టలేదు నాకు. అడుగడుగుకీ మెలకువవచ్చేది. ఏవేవో తలపులతో, పిచ్చిపిచ్చి కలలతో, పాన్పుమీద యిటూఅటూ దొర్లుతూనే ఉంటిని. వేకువజామునమాత్రం కొద్దిగా కునుకు పట్టినట్లుంది.

కారువచ్చి గుమ్మంలో ఆగిన చప్పుడు విని త్రుళ్ళిపడి లేచాను. అప్పటికప్పుడే సూర్యోదయసమయం కావచ్చింది.

'ఏం? ప్రయాణసన్నాహంలో ఉన్నట్లేనా?' అని పలకరించారు నాయుడుగారు, చిరునవ్వుతో.

'సన్నాహానికేమున్నది గనుక? ఎప్పుడంటే అప్పుడే సిద్ధంనేను.'

'ఎలాగైతేనేమి, మీ సంకల్పం సిద్ధించింది తుదకు. ఇట్టి అవకాశం మళ్లీ యిక ఎవరికీ దొరకదు. నాకుకూడా చెన్నపట్నం రావాలని ఎంతో కోరికగాఉంది.'

'అయితే యికనేం? రండి.'

పెదివి విరిచి ఆయన, 'సెలవుదొరకదు.' అన్నారు నిట్టూర్పుతో.

సామాను అట్టే పట్టుకోవద్దనీ, మంచినీళ్ళ తిత్తి ఒకటి మరచిపోవద్దనీ, తనవద్దనున్న దూరదర్శనియంత్రం తీసుకొపొమ్మనీ, యింకా యేవేవో సలహాలుయిచ్చారు ఆయన.

'సరీగా ఎన్నిగంటలకు బయలుదేరడం?'

'10 గంటలకు అని అంటున్నాడు పైలట్. కాని, ...సరే, ఎప్పుడైతేనేం? మీరు భోంచేసి సిద్ధంగా ఉండండి. ఆవేళకు నేను నా కారు పంపుతాను.'

ఉదయమే అని అనుకున్న ప్రయాణం మధ్యాహ్నానికి డేకిరింది. 'ఒంటిగంటకు' అని కబురువచ్చింది నాకు. నా ప్రయాణంవార్త ఊరంతా ఆ బాలగోపాలమూ తెలిసింది. ఎండను లక్ష్యపెట్టక అనేకులు మైదానంవద్ద చేరినారు.

బంధుమిత్ర సకుటుంబసపరివార సమేతుడనై ఒంటిగంటన్నరకల్లా ప్లేనువద్దకు వచ్చాను నేను. అక్కడ చూడడానికి వచ్చిన జనమేకాక, ఒక సోడాషాపు, ఒక కిల్లీదుకాణంకూడా ప్రత్యక్షమైనాయి. మిత్రులతో సంభాషిస్తూ కొంతసేపు గుడారంలో విశ్రాంతిగా కూచున్నాను. పిల్లలు సమీపంలో తన స్నేహితురాండ్రతో ముచ్చటిస్తూఉన్న లక్ష్మివద్దనుండి నావద్దకు, నా వద్దనుండి ఆమెవద్దకు కిలకిల పరుగులెత్తుతూ ఆడుకుంటున్నారు.

ఆమెతో, 'మీరు, పిల్లలుకూడా ఎగిరితే బాగుండేది.' అని ఎవరో ఒకఆమె ఉత్సాహంతో అంటున్న మాటలు వినిపించాయి నాకు.

'ఈ ఆటంకమే లేకపోతే, తప్పకుండా ఎగిరి ఉందును. నిండునెలలు కదా అని భయం!' అన్నాది లక్ష్మి ముసిముసి నవ్వుతో.

ఇంతలో విల్సన్ దంపతులు, బెనర్జీగారు, పైలట్ దొర వచ్చినారు. అప్పటికి పావుతక్కువ 2 గంటలు అయిఉండెను.

అందరం ప్లేనువద్దచేరినాము. మిత్రులందరివద్దా సెలవుపుచ్చుకొని, మహా ఉత్సాహంతో యిక ప్లేనులో ప్రవేశించనున్నాను. బెనర్జీగారు, విల్సన్‌గారు నాతో హెచ్చరిక మాటలేవో చెబుతూ, కాబిన్ తలుపులు ఎట్లుమూసి ఊడిపోకుండా గడియవేసుకొనవలెనో, మైకాకిటికీలు ఎట్లు తెరుచుకొనవచ్చునో, ప్లేను ఎగురుతూ ఒకవైపుకు ఒరిగినప్పుడు నా స్థానమందు నేను ఏవిధంగా సర్దుకొనికూచుంటే సదుపాయమో, అన్నీ చూపించి బోధించారు.

'ఇదే తొలిసారి యెగరడంకదూ? ఏమీ ఫరవా

లేదు......మంచి కులాసాగా ఉంటుంది.' అన్నారు విల్సన్‌గారు ప్రోత్సాహస్వరంతో.

నవ్వులాటకు చాటుగా నాతో, '......వీలురాసి ఉంచినారా?' అన్నారు బెనర్జీగారు పకపకనవ్వుతూ.

'అట్టి అగత్యం రాకూడదు మరి,......' అన్నాను, నాకూ నవ్వువచ్చి.

'అన్నట్లు, ఆ కాబిన్‌లో కొన్ని కాగితంసంచీలు భద్రపరచబడిఉన్నాయి, చూశారా?...వాటి ఉపయోగం తెలుసునుకదూ?'

'తెలుసు. కాని వాటి అవసరం పడదనీ—పడకూడదనీ—నా నమ్మకం! అయినా, వాటిసంగతి నాకు జ్ఞాపకం చేసినందుకుగాను మీకు నా మనఃపూర్వక వందనాలు.' అన్నాను.

ఇంజను స్టార్ట్‌అయింది. ప్లేనంతా సన్ననిరుదుపుతో తోకవరకూ గజగజలాడుతూ ఉంది. చుట్టూఉన్న జనులు దూరంగా తొలగిపోతున్నారు.

'ఊఁ...త్వరగా తెమిలి ఎక్కండిమరి.' అన్నారు నాయుడుగారు నా భుజంమీద చనువుగా తట్టుతూ.

'తొందరలేదు. ఇప్పుడప్పుడే కదలిపోము యింకా.' అన్నాడు పైలట్.

మిత్రులొక్కొక్కరివద్ద నే సెలవుదీసుకున్నాను.

'అమ్మా, పోయివస్తాను, సెలవు!' అన్నాను నాయుడుగారి సతీమణితో.

'మంచిది. క్షేమంగా తిరిగిరండి.' అని ఆశీర్వదించింది ఆమె.

చెయ్యిచ్చి, దయతో నాకు సెలవొసగుతూ, 'మీ భార్యావద్ద సెలవుదీసుకున్నారా?' అని అడిగింది, మందహాసంతో విల్సన్‌సతి.

ఆంగ్లేయపద్ధతి ననుసరించి, యిందరిలోను నేను నా లక్ష్మిని కౌగలించుకొని, ముద్దులతో సెలవుదీసుకొనవలెనని కాబోలు ఆమె ఊహ! మనసు వాస్తవంగా ఎంతకొట్లాడినా, అట్లా చేయడానికిమాత్రం ధైర్యంచాలలేదు నాకు.

'లక్ష్మీ, పోయిరానా మరి?...' అన్నాను నాకామెయెడల గల ప్రేమానురాగాన్ని కళ్ళతోమాత్రం ప్రకటించుకొని.

మనసులో ఆ ఆఖరునిమిషమందు హటాత్తుగా పొంగుకొచ్చిన దిగులును, అధైర్యాన్ని కొంత కష్టం మీద అణచుకుంటూ చిరునగవుతో నాకు సెలవొసగి, 'అక్కడ చేరినవెంటనే నాకు టెలిగ్రాం యివ్వండి.' అన్నాది లక్ష్మి అస్పష్టస్వరంతో.

తల్లికి మిక్కిలి దగ్గరగా మూగినిల్చున్న పిల్లలవైపు మరొకసారిచూసి, నవ్వుతూ చేయి ఊపి, విమానమెక్కి కూచున్నాను.

ఎడంగానిల్చుని ఛాయాయంత్రాన్ని సరిచూస్తూ విల్సన్‌గారు నాతో, 'ఆ కిటికీ మరికొంచెం తెరచి, యిటుచూడండి, ఫోటో తీస్తున్నాను.' అన్నారు.

మరుసటి క్షణమందు 'సెలవు' అంటూ అందరివైపూ చెయ్యి ఊపుతూ 'త్రాటిల్' తెరచినాడు పైలట్. ప్లేనుకదలి త్వరితగమనంతో ముందుకు సాగింది చక్రాలమీద. మైదానం మిక్కిలి సదునుగా లేదన్న విషయం అప్పుడు అర్థమైంది నాకు. ఎత్తుపల్లాల మీదుగా కెరటములపైవలె ముందుకు దూకుడుగా చక్రాలపై జారునట్లు దొర్లుతూ కొంతదూరం పరుగెత్తి, క్రమంగా త్వరలోనే పైకి తేలిపోయింది ప్లేను. భూమితోసంబంధం త్రెంచుకొని, సజీవంగా స్వర్గంవైపుగాలిలో ఎగిరిపోతూఉన్న నాకా నిమిషంలో చెప్పనలవికాని ఆనందం, విస్మయం, తన్మయత్వం కలిగాయి! గ్రుడ్డునుండి పొదుగబడిన పిమ్మట, అదే తొలిసారి తన రెక్కలప్రభావాన్ని తెలిసికొనగలిగిన పక్షికి ఎట్లుండునో, నాకును ఆ వింత యనుభవమట్లేయుండును. అందు హాయి, బెదరుపాటు, నూతనత్వము, ఉత్సాహము, ఉద్రేకము—అన్నియు మిశ్రమమై యుండెను!

ప్లేను క్రమంగా యింకా యింకా ఎత్తుగా గాలిలో లేచి, ఊగుతూ, ఒరుగుతూ, ఒయ్యారంగా మయిదానం చుట్టూ గిర్రున తిరిగి, దిగువను తలలు పైకెత్తి దానిని అట్టే చూస్తున్న మిత్రబృందము వైపు ఒకసారి మిక్కిలి చేరువగా, ప్రక్కగా, ప్రమాదకరంగా, మీద పడునట్లు ఒరిగి, మరల చప్పున సురక్షితంగా పైకి తేలిపోయింది.

—సశేషము.

—తాత కృష్ణమూర్తి. బి.ఏ; నోసల్;టి